

Arrest

nr. 186 486 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ipatinga (Minas Gerais) en bent u Braziliaans staatsburger. Na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk in 2003 richtte u samen met uw echtgenote het aannemersbedrijf P.H.A. Construtora op. Door de economische crisis die een aantal jaar geleden in Brazilië uitbrak, slaagde u er niet langer in om uw belastingen en schulden te betalen en kreeg u het moeilijk om gebouwen, waarvan de bouw reeds door u gestart was, af te werken. Hierdoor kreeg u niet alleen problemen met de Braziliaanse overheid, die van u via gerechtelijke weg de betaling van uw achterstallige belastingen eiste, en dreigde u failliet te gaan, maar kreeg u ook problemen met een aantal opdrachtgevers van bouwwerken die van u eisten dat u de gestarte bouwwerken zou afwerken. Deze opdrachtgevers, met name Gilberto, Anderson en Ariadson, tevens politici van de socialistische partij PT en schepenen in de gemeente Saltana do Paraíso (Minas Gerais), hadden u immers reeds één

of meerdere schijven uitbetaald. Hoewel u aanvankelijk door niemand bedreigd werd, bekreep u de laatste jaren voor uw vertrek uit Brazilië een gevoel van angst. Dat deze angst gefundeerd was, bleek in de loop van april 2015. Toen kreeg u een telefoonoproep van Gilberto, die u als bedreigend ervaarde. Hij vroeg u met aandrang te ontmoeten. Dezelfde dag ontmoetten jullie elkaar op een plein in Ipatinga. Hoewel u tijdens deze ontmoeting niet expliciet werd bedreigd, nam u dit gesprek met hem heel bedreigend op. Gilberto gaf aan dat hij van u verlangde dat u de deels door hem betaalde gebouwen zou afwerken. Enkele maanden later, in augustus 2015, had u een gelijkaardige bedreigende ontmoeting met Gilberto. Opnieuw wilde hij dat u de gebouwen zou afwerken. In september 2015 sprong Gilberto binnen in het immobiliënkantoor waar uw echtgenote toen werkte. Ook deze ontmoeting ervaarde zij als bedreigend. Hierop drong ze aan dat u het land zou verlaten, hetgeen u in oktober 2015 ook effectief deed. U kwam naar Portugal van waaruit u naar het Verenigd Koninkrijk wou doorreizen. Eens aangekomen in een Britse luchthaven werd u echter onmiddellijk op een retourvlucht naar Portugal gezet. Aangezien vrienden van u veel positieve zaken over België hadden gehoord, besloot u daarop naar België door te reizen, waar u af en toe in de bouw in het zwart kon werken. Na uw vertrek kwam Gilberto nooit meer langs. Wel kwamen Anderson en Ariadson in de loop van 2016 bij uw echtgenote langs en vroegen haar naar u. Ze zei dat u het land had verlaten. Hierna ondernam u een tweede vruchteloze poging, ditmaal vanuit Spanje, om naar het Verenigd Koninkrijk af te reizen. U keerde uiteindelijk onverrichterzake naar België terug. Uw echtgenote nam na uw vertrek deel aan verschillende vergaderingen met een twaalftal gedupeerde kopers, onder wie Gilberto, Anderson en Ariadson. Hieruit kon ze afleiden dat er juridische procedures tegen u overwogen werden. Op 15 december 2016 werd u door de Belgische autoriteiten als illegaal opgepakt en in een gesloten centrum ondergebracht. Op 30 december 2016 werd een eerste repatriëringspoging ondernomen. Op 16 januari 2017, vijf dagen voor een tweede repatriëringspoging, vroeg u uiteindelijk voor de eerste maal asiel aan. U verklaarde te vrezen dat Gilberto, Anderson en Ariadson – de andere gedupeerde kopers vreesde u niet echt – u bij terugkeer naar Brazilië zouden kunnen vermoorden. U voegde hieraan nog toe dat enkele dagen voor uw eerste gehoor met een medewerker van het Commissariaat-generaal één van de gedupeerde kopers, Elio, een persoon die u niet echt vreesde, bij uw moeder was langsgesproken en naar u had gevraagd. Op 28 februari 2017 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 maart 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U verbleef verder in het gesloten centrum en diende op 12 april 2017, de dag voor een derde repatriëringspoging, voor de tweede maal asiel aan. U herhaalde hierbij uw vrees om te worden gedood en verklaarde dat u zeker bent dat u niet kan terugkeren en dat uw familie zegt dat u niet mag terugkeren. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot de verklaring dat u vreest te worden gedood (vragenlijst 2e AA, vraag 5). Hierbij dient te worden beklemtoond dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus werd genomen daar niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende hiertegen geen beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het louter herhalen dat u asiel aanvraagt omdat u vreest te worden gedood, zonder bijkomende inhoudelijke verklaringen noch nieuwe documenten of bewijsstukken aan te brengen die betrekking hebben op uw asielverzoek (vragenlijst 2e AA, vraag 1-4, vraag 6-7), wijzigt dan ook niets aan de vroeger appreciatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat in andere verblijfsprocedures voor u geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn handgeschreven verzoekschrift dat:

- zijn dochter zegt dat hij niet kan terugkeren;
- de leeftijd van zijn ouders verhindert dat zij bewijzen verzamelen;
- zijn zus ziek is en ook geen bewijzen kan versturen;
- hij uit een klein dorpje komt en daar geen normaal leven kan leiden wegens de angst;
- hij slechte dromen heeft over Brazilië;
- hij telefoontjes krijgt van thuis, familie en vrienden die hem zeggen dat hij een groot risico loopt.

2.2.1. Bij het verzoekschrift zijn stukken gevoegd die blijkbaar uitgaan van een Braziliaanse advocaat (stukken 3 en 4). Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de stukken 3 en 4 door de Raad niet in overweging genomen.

2.2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen

indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.3. De bestreden beslissing stelt terecht:

“Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot de verklaring dat u vreest te worden gedood (vragenlijst 2e AA, vraag 5). Hierbij dient te worden beklemtoond dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus werd genomen daar niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende hiertegen geen beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het louter herhalen dat u asiel aanvraagt omdat u vreest te worden gedood, zonder bijkomende inhoudelijke verklaringen noch nieuwe documenten of bewijsstukken aan te brengen die betrekking hebben op uw asielverzoek (vragenlijst 2e AA, vraag 1-4, vraag 6-7), wijzigt dan ook niets aan de vroeger appreciatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Uit het stuk “Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling” van 12 april 2017 blijkt dat verzoeker op de vraag “Welke concrete moeilijkheden vreest u indien u naar uw land van herkomst zou terugkeren?” als volgt antwoordde: *“Het risico. Ik vrees te worden gedood. Ik ben er zeker van dat ik niet kan terugkeren. Ik wil niet sterven. Mijn familie zegt mij steeds dat ik niet terug mag keren.”* (cf. nr. 5.1.). Deze verklaringen betreffen een loutere herhaling van voorgaande

verklaringen en dit zonder enige inhoudelijke toevoeging. Het zijn beweringen die niet ondersteund worden door enig concreet element.

Ook in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het aanvoeren van ongefundeerde beweringen. Deze beweringen kunnen geen afbreuk doen aan hetgeen werd gesteld in arrest 184 034 van 20 maart 2017 waar benadrukt wordt dat het relaas van verzoeker geen verband houdt met enig criterium van het Vluchtelingenverdrag aangezien het relaas van verzoeker van economische en gemeenrechtelijke aard is. Evenmin blijkt volgens voormeld arrest dat verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het louter vermelden van een niet-gestaafde vrees in het kader van zijn tweede asielaanvraag (nota bene daags voor een derde repatriëringspoging) en de ongefundeerde beweringen in het verzoekschrift kunnen niet aangenomen worden als nieuwe elementen die de voormelde oordeelsvorming kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS